

Klementina Sambolič

NA KONCU TUNELA JE LUČ
ALI
UPANJE UMRE ZADNJE

DNEVNIK 14/II

Prav nič čudno ni, da je minilo že skoraj mesec dni, natančneje dva dni manj, od mojega pravega dnevnika zapisa. V sredo, 7. 10., sem prvič začutila v svojem telesu nekakšne znake prehlada, zato sem si šla po sredstvo za pomoč pri prehladu, ki mi pride prav enkrat letno, takrat ko moram prehlad na hitro odpraviti. Sicer pa sem sama pri sebi vedno bila odločno proti zdravlilom, da ne govorim o protibolečinskih sredstvih, če ta res niso bila nujno potrebna. V ženskih dneh sem tudi že »padala po tleh« (beri: v nezavest zaradi PMS-ja), pa ne le zaradi bolečin, ampak ker mi je že tako nizek krvni tlak na hitro padel. No, šele potem sem se običajno odpravila v lekarno ali pa mi je pri tem kdo pomagal. Še bolje: so me odvedli. Recimo socialni delavec, s katerim sem prvič obiskala zapornike kot mlado, dvajsetletno dekle; močno je enkrat »treščilo« tudi sredi maše, ko sem kot osnovnošolska mladostnica še ministrirala; pa sredi opravljanja službe v socialnovarstveni organizaciji, kjer sem morala poiskati najbližji kavč; vrh pa je bil poleti v neki potovalni agenciji, kjer sem si kupovala karto za Interrail – z vlakom sem se namreč odpravljala na mladinski delovni kamping na Poljsko. Skupaj s sestro sem čakala v majhnem, zadušljivem prostoru neke potovalne agencije, »parkirane« na železniški postaji v prestolnici. Začetek ženskih težav, v kombinaciji s poletno vročino, je bila zame preveč! Skupaj z mano je čakala sestra in zdelo se je kot cela večnost. Nisem dočakala, da me pokličejo k pultu. Kar naenkrat je po zraku odrčala moja denarnica, skupaj s sončnimi očali, ki sem jih prav tako držala v rokah, jaz pa sem seveda padla po tleh. Spomnim se samo temačnega tunela in nato zvoka vlaka po železniških tirih. Ko sem se zavedela, sem slišala sestro, kako v njenem ciničnem stilu razlaga uslužbencem in drugim čakajočim: »Saj tole večkrat izvaja!« Medtem sem se ozrla naokrog in ugotovila, da sem še vedno v pisarni neke potovalne agencije na železniški postaji sredi Ljubljane.

...

Pa če se vrnem k tisti prvi sredi oktobra 2020: moji simptomi

tistega dne niso izginili. Nasprotno. Kljub temu sem jih zanikala, misleč, da bom to virozico stoje prebolela. Naslednji dan sem se odpravila v službo. Čeprav sem se počutila nekoliko bolj klavrno, se mi je zdelo, da samo dvakrat še grem v službo, potem pa bom dva dni za vikend doma in bom spet ta prava. Vožnja domov je tisti dan bila neverjetno dolga. Vsaj zdelo se je tako! Popravljali so cesto in jaz sem kljub opozorilom na vseh poročilih zapeljala ravno tja, kamor ne bi smela, po stari cesti, ki so jo ravno obnavljali in je promet potekal »po polžje«. Vmes sem s slušalkami v ušesih poklicala nekaj prijateljic in z njimi imela naše standardne maratonske pogovore, kot to znamo le ženske. Ko sem prišla domov, pa nisem bila v redu.

Bil je drugi četrtek v oktobru, ko sem se zjutraj odločila poklicati zdravnico. Če bi se kljub temu odločila oditi v službo, sem imela še nekaj ur časa, da si premislim. Zanimalo me je njeno mnenje.

...

V soboto sem morala okrog pol devete ure zjutraj biti na covid parkirišču, kot mu pravim jaz, nasproti zdravstvenega doma na Metelkovi, ki so ga postavili le nekaj dni prej. V »Drive inu« nas je čakalo vedno več v koloni, podobni tisti v Gardalandu – jari kači, da se zdi čakalna vrsta manjša. Imajo jo tudi v Koloseju, ko čakaš na vstopnice za kino. Tako smo se v naših jeklenih konjičkih premikali po polžje, včasih pa tudi samo čakali. Ob vhodu na parkirišče je čakala prijazna, zabarikadirana anketarka, z listom z navodili, v resnici pa je najbrž bila medicinska sestra. Vsakemu novemu prišleku je skozi odprto šipo dala list in na kratko popisala naše podatke. Izročili smo ji tudi zdravstveno kartico. Nato smo se odpeljali dalje v samo osrčje »jare kače«. Ko sem že kar dolgo čakala in se je zdelo, da se vozila pred mano nikamor ne premaknejo, čeprav sem ugotovila, da na končni točki testiranje poteka na dveh točkah, sem se ozrla nazaj, kako dolga je vrsta za mano, in k prvi »anketarki« na sprejemni točki. Opazila sem moškega v črnem visokem terencu, ki je na hitro, videti je bilo, da kar jezno, iztrgal list iz rok »anketarke«, nato pa hitro zaprl šipo avtomobila za seboj. Ga je sram? Je jezen? Na koga? Na to, da je morda staknil covid-19? Na tistega, ki mu ga je morebiti prinesel? Je to bil sodelavec v pisarni? Prav lahko bi bil! Po avtomobilu sodeč bi

prav lahko delal v »fensi« pisarni, z mizami iz masivnega lesa in marmornimi policami. A tu mu njegovo preser... ne bo nič pomagalo! Tu je tako kot mi vsi, navadni smrtniki z navadnimi avtomobili. Vsi na koncu pristanemo v isti vrsti. Nima se smisla upirati! S tem se eni sprijaznimo prej in to sprejmemo v miru, medtem ko drugi jezno loputajo z vrati in iz visokih »sedežev« gledajo zviška, misleč, da se njim nič ne more zgoditi. A njegova roka nas vse ujame, le da bodo eni imeli težji, drugi pa lažji pristanek.

...

»Ujame jih zrak,
ujame svoboda
zeleno mračnega,
skrivnostnega
njihovega čarodeja.«

(Verz pesmi *Gozdne padalke* iz tretje pesniške zbirke *Očarana*.)

...

Naslednje dopoldne se je vlekle. Ura je bila enajst, minilo je že več kot 12 ur od mojega testiranja, rezultatov pa še nikjer! Malo je bilo tudi anksioznosti, da so SMS vendarle poslali napačnemu na mojo staro številko, ki je sedaj v lasti bog ve koga. Nisem imela kam poklicati, koga vprašati ... Joj, grrr, kako sovražim ta občutek nemoči, ko si odvisen samo od drugega! Ura je bila 12.30. Nisem prejela sporočila, kot so mi rekli, poklicali so me! Na drugi strani je bil sočuten glas neke mlade zdravnice, ki mi je povedala rezultat, kot da bi mi sporočila, da je nekdo ravnokar umrl. Revica, najbrž mora dobiti zelo različne odzive, sem pomislila.

...